

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, se sídlem Nám. Míru 55, Valdice, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2020, č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 4. 2021, č. j. 31 A 23/2020 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavovi Preclíkovi, advokátovi, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2020, č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ, jímž byl podle § 46 odst. 2 a 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, žalobci uložen nepodmíněný kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddílu na dobu 3 dnů. Žalovaná totiž shledala, že žalobce svým chováním porušil základní povinnosti odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody uvedené v § 28 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody,

kde je stanoveno, že odsouzeným je zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona. Konstatovala, že doznáním P. K. bylo prokazatelně zjištěno, že úmyslně poskytl své přístupové údaje dalším odsouzeným, mj. žalobci, ke zneužívání volání v systému BV fon. Do seznamu osob blízkých nechal vědomě a úmyslně zapsat L. Č., uvedenou v seznamu jako tetu odsouzeného K., s telefonním číslem, které patřilo osobě jiného odsouzeného a nejednalo se tak o nepovolený kontakt. Do seznamu osob blízkých si tento kontakt s uvedeným číslem nechal zapsat na žádost žalobce, který následně po zneužití přístupových údajů odsouzeného K., si telefonoval s osobou uvedenou pod tímto telefonním číslem, přičemž ji neměl evidovanu jak v seznamu osob blízkých, tak i na tomto základě povolenou k telefonování v systému BV fon.

[2] Žalobce podal proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že obě rozhodnutí žalované nemají náležitosti rozhodnutí správního orgánu vyžadované zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Jestliže žalovaná u odsouzeného K. eviduje tetu jako osobu blízkou, pak je to žalovaná, kdo zákon porušil, neboť teta není uvedena ve výčtu osob blízkých v § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Předmětné telefonní číslo nemohlo a nemůže patřit osobě jiného odsouzení, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, když žádný odsouzený nemá své telefonní číslo. Paní Ch., která užívá předmětné telefonní číslo je kamarádkou žalobce, tudíž je dle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18, osobou blízkou. Jestliže žalobce pro kontakt s ní použil se souhlasem odsouzeného K. jeho přístupový kód, nejednalo se o zneužití přístupového kódu. Žalobce tak má za to, že se nedopustil kázeňského přestupku, toho se mohl dopustit pouze odsouzený K. Závěrem žalobce zmínil, že aktuálně řešený přestupek měl žalobce spáchat od 13. 1. 2020, tedy dříve než bylo zahájeno řízení o jiném jeho přestupku, a vyjádřil přesvědčení, že oba přestupky měly být projednány ve společném řízení a měl být uložen jediný kázeňský trest podle závažnějšího provinění.

[3] Krajský soud v Hradci Králové nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. K námitce nenaplnění náležitostí, které pro rozhodnutí ukládá správní řád, krajský soud odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, a konstatoval, že v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je zcela dostatečně identifikován jak subjekt, který rozhodnutí vydal, tak i odsouzený, kterému byl uložen kázeňský trest. Uvedené rozhodnutí rovněž obsahuje výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy, poučení o opravném prostředku, datum a podpis. S ohledem na výše uvedené neshledal krajský soud tento žalobní bod důvodným. Stejný závěr platí i ve vztahu k rozhodnutí o stížnosti, ze kterého je zřejmé, že náleží k formuláři rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. I toto je pak opatřeno datem vydání a podpisem oprávněné osoby.

[4] K námitce nedostatku oprávnění k vydání rozhodnutí krajský soud s poukazem na § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, uvedl, že nedošlo k pochybení, pokud bylo rozhodnuto nikoliv Vězeňskou službou, nýbrž určeným zaměstnancem jménem konkrétní věznice.

[5] Judikaturou bylo dovozeno, že do kategorie osob blízkých lze zařadit i tetu. Ani námitku, že paní Ch. měla být po vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18, dopsána mezi povolené kontakty, nepovažoval krajský soud

pokračování

za relevantní, neboť jestliže se žalobce domníval, že po vydání zmíněného nálezu byly naplněny podmínky pro zapsání paní Ch. mezi povolené kontakty, bylo na něm, aby podal novou žádost k příslušnému orgánu Vězeňské služby.

[6] Přístupový kód odsouzeného je individuální a nepřenositelný. Individualita je zřejmá jak z nutnosti žádat o povolení zařazení daného kontaktu do seznamu, tak i z nutnosti zadávání PIN kódu. Z kázeňského spisu je zřejmé, že žalobce porušil povinnosti stanovené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Vina odsouzeného K. byla dle vyjádření žalovaného posuzována v samostatném řízení, které není předmětem tohoto soudního přezkumu. Společné řízení spolu s řízením o jiném přestupku žalobce nebylo možné, neboť nezákonné jednání v projednávané věci trvalo do 6. 4. 2020, a řízení, které mělo být dle žalobce vedeno společně s projednávanou věcí, bylo pravomocně ukončeno již dne 24. 2. 2020.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že krajský soud se nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou, že napadená rozhodnutí žalované nemají náležitosti rozhodnutí správního orgánu uvedené v § 69 odst. 1 správního řádu, když označení Valdice/Věznice není označením správního orgánu, jelikož Věznice Valdice je pouze organizační jednotkou Vězeňské služby ČR a nemá sama právní osobnost. Správní orgánem je podle § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, Vězeňská služba ČR a tato v napadeném rozhodnutí uvedena není. Podle stěžovatele musí být účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řízení uvedeni přímo ve výroku rozhodnutí, a to s ohledem na § 18 odst. 2 správního řádu s uvedením jejich jména, příjmení, data narození a místa trvalého pobytu. Identifikaci stěžovatele pak rozhodnutí žalované o stížnosti stěžovatele neobsahuje vůbec, a nesplňuje tak náležitosti rozhodnutí správního orgánu. Nedodržení formy a obsahu rozhodnutí podle § 67 a § 69 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost, a tím i nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí žalované o stížnosti je vyhotoveno pouze jako příloha k určitému č. j. a neobsahuje ani označení správního orgánu, který jej vydal, ani identifikaci účastníků. Rozhodnutí žalované o stížnosti tedy nesplňuje náležitosti rozhodnutí dle § 69 odst. 1 a 2 správního řádu.

[8] Stěžovatel se předmětného kázeňského přestupku nedopustil. Tím se však krajský soud řádně nezabýval a omezil se pouze na konstatování, že z kázeňského spisu je zřejmé, že stěžovatel porušil povinnosti stanovené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Z napadeného rozsudku tak není zřejmé, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku. Žalovaná porušila zákon, když u odsouzeného K. eviduje L. Č. jako jeho tetu. Předmětné telefonní číslo nemohlo a nemůže patřit osobě jiného odsouzeného, jak uvádí žalovaná, když žádný odsouzený nemá své telefonní číslo. Každý odsouzený má právo na užívání telefonu ke kontaktu s osobu blízkou. Paní Ch. s předmětným telefonním číslem je kamarádkou stěžovatele, přičemž dle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. II. ÚS 955/18, je kamarádka osobou blízkou. Před vydáním uvedeného nálezu stěžovatel žádal žalovanou o povolení užívání telefonu ke kontaktu s paní Ch., což žalovaná zamítla s odůvodněním, že se nejedná o osobu blízkou. Po vydání uvedeného nálezu měla žalovaná své pochybení napravit, což však neučinila. Pokud

stěžovatel použil telefon ke kontaktu s osobou blízkou a pro tento účel použil přístupový kód odsouzeného K. a to s jeho vědomím, nejednalo se o zneužití přístupového kódu. Stěžovatel v mezích stanovených zákonem kontaktoval osobu blízkou, kontaktoval ji v souladu se svým garantovaným základním právem a se souhlasem odsouzeného K. Nemohl naplnit znaky kázeňského přestupku podle § 28 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel se tedy nedopustil kázeňského přestupku, toho se mohl dopustit pouze odsouzený K. Řešený přestupek měl stěžovatel spáchat od 13. 1. 2020, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení o jiném přestupku. Oba přestupky tak měly být projednány ve společném řízení a měl být uložen kázeňský trest jediný, podle závažnějšího provinění. Žalovaná tudíž k tíži stěžovatele porušila základní zásady upravující správní řízení a trestní stíhání. To nenapravil ani krajský soud, který se svým rozsudku s námitkami stěžovatele řádně nevypořádal.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že neobsahuje žádné nové skutečnosti. Konstatovala, že postup krajského soudu je věcně správný a netrpí vadami, které mu vytýká stěžovatel.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 69 odst. 1 správního řádu, *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*

[13] Podle odst. 2 téhož ustanovení, *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků.*

[14] K argumentaci stěžovatele, v níž namítá, že rozhodnutí žalované nemají náležitosti rozhodnutí uvedené v § 69 odst. 1 správního řádu, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že si je vědom ustanovení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád. Zároveň však podle § 180 odst. 1 správního řádu platí, že *tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné,*

pokračování

podle tohoto zákona včetně části druhé. Žalovaná je správním orgánem, neboť podle § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou. Zároveň je třeba konstatovat, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody ani prováděcí vyhláška č. 345/1999 Sb. neobsahují komplexní úpravu procesu rozhodování o kázeňských trestech včetně náležitostí rozhodnutí žalované v těchto věcech. Z výše tak uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalované jsou rozhodnutími správního orgánu, které musí splňovat požadavky § 68 a § 69 správního řádu aplikovaných přiměřeně. (K výkladu § 180 odst. 1 správního řádu v obdobných věcech srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, č. 3104/2014 Sb. NSS). Přiměřená aplikace znamená, že bude nutné aplikovat jen ustanovení správního řádu nezbytná pro stanovení právního rámce postupu žalované při rozhodování o kázeňských trestech a to takovým způsobem, který nebude v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v zákonu o výkonu trestu odnětí svobody, tj. zejména s rychlostí a neformálností rozhodování o kázeňských trestech s cílem efektivního zajištění bezpečnosti a pořádku ve věznicích.

[15] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že smyslem ustanovení § 69 odst. 1 a 2 správního řádu je, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí obsahovalo určité náležitosti, což je prostředek k zajištění potřebné míry důvěry adresátů rozhodnutí a případně i dalších osob v to, že se jedná o formalizovaný akt orgánu veřejné moci nadaného patřičnou pravomocí v oboru jeho působnosti, jenž byl vydán zákonem stanoveným postupem. Formální náležitosti rozhodnutí tedy především osvědčují, že se jedná o akt vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci. Zároveň aplikace ustanovení správního řádu týkající se náležitostí rozhodnutí není v rozporu se shora uvedenou zásadou rychlosti a neformálnosti rozhodování o kázeňských trestech, neboť uvedení základních náležitostí v rozhodnutí nepůsobí žádné zdržení při rozhodování a žalovaná může snadno uzpůsobit svou vnitřní praxi těmto požadavkům např. přizpůsobením používaných vzorů či formulářů. Zároveň se v žádném případě nejedná o pouhý formalismus, neboť zákonná úprava náležitostí správních rozhodnutí sleduje důležitý účel, jak je vysvětleno dále.

[16] Rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu stěžovateli je nadepsáno v záhlaví jako rozhodnutí „*věznice VALDICE*“, obsahuje číslo jednací, označení, že se jedná o „*Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému*“, dále je v něm uvedené jméno a příjmení odsouzeného (stěžovatel), jeho datum narození, typ věznice. Rozhodnutí rovněž obsahuje datum jeho vyhotovení, funkci, titul jméno a příjmení, podpis oprávněné úřední osoby, jméno, příjmení a podpis stěžovatele. Z hlediska formálních náležitostí správního rozhodnutí uvedených v § 69 odst. 1 a 2 správního řádu tak toto rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti, vyjma otisku úředního razítka. Tento formální nedostatek však nepovažuje Nejvyšší správní soud za natolik závažný, aby zakládal nezákonnost rozhodnutí žalované, a to s ohledem na konkrétní okolnosti případu, obsah rozhodnutí a jeho formu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v jeho obsah a soulad se zákonem.

[17] Ke stěžovatelem namítanému nedostatku spočívajícímu v tom, že správní orgán je označen jako „*věznice VALDICE*“, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve skutečnosti, že v záhlaví rozhodnutí je uvedeno pouze označení organizační jednotky Vězeňské služby

ČR, nespátřuje vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost tohoto rozhodnutí. Jedná se sice o pochybení v označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, které ovšem nic nemění na tom, že z rozhodnutí je zřejmé, že jej vydala žalovaná prostřednictvím své organizační složky uvedené v záhlaví rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nicméně v této souvislosti považuje za vhodné, aby žalovaná záhlaví svých rozhodnutí upravila tak, aby stejně, jako např. její podání vůči soudu, obsahovala celé označení žalované včetně organizační složky (věznice), která rozhodnutí vydala.

[18] K rozhodnutí žalované o stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že v záhlaví obsahuje označení, že se jedná o přílohu k č. j. VS-113362-3/ČJ-2020-802232-KŘ a označení „Rozhodnutí o stížnosti“. Dále obsahuje datum vyhotovení, funkci, titul, jméno, příjmení a podpis oprávněné úřední osoby a podpis odsouzeného (stěžovatele). Po formální stránce je tudíž třeba tomuto rozhodnutí v první řadě vytknout, že stejně jako rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu neobsahuje otisk úředního razítka. Dále v něm není jednoznačně uvedeno označení správního orgánu, jenž rozhodnutí vydal, a v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje ve výrokové části označení účastníka řízení dle § 27 odst. 1, tj. stěžovatele.

[19] K rozhodnutí žalované o stížnosti tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že obsahuje více formálních nedostatků, než v případě rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu. Označení správního orgánu, otisk úředního razítka a označení účastníka jsou formální náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí, jejichž smyslem a účelem je ukázat, kdo formuloval názor na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí, a koho se týká. Uvedené formální nedostatky v rozhodnutí žalované o stížnosti týkající se těchto náležitostí jsou vadami tohoto rozhodnutí, kterých se měla žalovaná vyvarovat. Ani tyto nedostatky však Nejvyšší správní soud s ohledem na celkový obsah rozhodnutí a jeho formu nepovažuje za natolik závažné, aby zakládaly nepřezkoumatelnost či nezákonnost tohoto rozhodnutí. Podstatné je, že z rozhodnutí vyplývá, kdo, v jaké věci a jakým způsobem rozhodl. Ze zkratky „V OVT“ uvedené za označením oprávněné úřední osoby ve spojení s obsahem rozhodnutí totiž vyplývá, že rozhodnutí bylo vydáno organizační složkou žalované Věznice Valdice, v oddělení výkonu trestu. Kdo je účastníkem řízení pak vyplývá z obsahu rozhodnutí. Lze tedy konstatovat, že i přes výše uvedené nedostatky je rozhodnutí žalované o stížnosti obsahově jednoznačné. Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedené za to, že uvedené vady rozhodnutí žalované o stížnosti v projednávané věci nemají za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí, a to i s ohledem na skutečnost, že po věcné stránce rozhodnutí žalované o stížnosti ob stojí, viz níže. O správnosti tohoto závěru je zdejší soud přesvědčen také s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, na který přílehavě odkázal již krajský soud, v němž vyslovil, že „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“

[20] K argumentaci stěžovatele týkající se formálních náležitostí rozhodnutí žalované tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovateli lze přisvědčit v tom, že rozhodnutí žalované mají po formální stránce určité vady. Tyto vady však nejsou natolik závažné, aby pro ně bylo třeba rozhodnutí žalované zrušit. Závěr krajského soudu o nedůvodnosti

pokračování

této argumentace stěžovatele je tudíž správný a Nejvyšší správní soud jej pouze tímto způsobem korigoval a upřesnil. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že krajský soud se nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou žalobce, že napadená rozhodnutí žalované nemají náležitosti rozhodnutí správního orgánu uvedené v § 69 odst. 1 správního řádu.

[21] K námitce stěžovatele, že se krajský soud řádně nezabýval jeho námitkou, že se předmětného kázeňského přestupku nedopustil, a omezil se pouze na konstatování, že z kázeňského spisu je zřejmé, že stěžovatel porušil povinnosti stanovené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody, Nejvyšší správní soud uvádí, že není důvodná. Tento závěr krajského soudu je sice stručný, nicméně odůvodněný, neboť z něj vyplývá, na základě čeho krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel porušil své povinnosti.

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel nijak nepopírá a sám v kasační stížnosti uvádí, že za účelem telefonického kontaktu s osobou blízkou použil přístupový kód jiného odsouzeného s jeho souhlasem. Z rozhodnutí žalované je navíc zřejmé, že stěžovatel osobu, s níž takto telefonoval, neměl evidovanu v seznamu osob blízkých, ani ji neměl povolenu k telefonování v systému BV fon, přičemž byl řádně seznámen s pravidly pro telefonování odsouzených stanovenými v nařízení vedoucího oddělení výkonu trestu č. 1/2017 a Vnitřním řádu Věznice Valdice. Popsané jednání stěžovatele, kdy výše uvedeným způsobem zneužil přístupový kód jiného odsouzeného, porušilo ustanovení § 28 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého je odsouzeným zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona. Skutečnost, že odsouzený K. s použitím svého kódu stěžovatelem souhlasil, nic nemění na tom, že použití tohoto kódu stěžovatelem představuje jeho zneužití, neboť jak již přílehlavě konstatoval krajský soud, přístupový kód je individuální a nepřenositelný, tj. může jej používat pouze odsouzený, kterému byl přidělen. Další stěžovatelem uváděné skutečnosti v kasační stížnosti a s nimi související argumentace (žalovaná u odsouzeného K. eviduje L. Č. jako jeho tetu, předmětné telefonní číslo nemůže patřit osobě jiného odsouzeného, paní Ch. s předmětným telefonním číslem je kamarádkou stěžovatele) na tomto závěru nemohou nic změnit, a Nejvyšší správní soud se proto těmito skutečnostmi a související argumentací nepovažoval za nutné podrobně zabývat a odkazuje v tomto směru na přílehlavé závěry krajského soudu.

[23] K námitce stěžovatele, že řešený přestupek měl spáchat od 13. 1. 2020, tedy dříve, než bylo zahájeno řízení o jiném přestupku a oba přestupky tak měly být projednány ve společném řízení, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že tento postup nebyl možný, neboť v posuzované věci nezákonné jednání stěžovatele trvalo do 6. 4. 2020, kdy byl učiněn první úkon ve věci (podání vysvětlení odsouzeného K.). Řízení o jiném přestupku stěžovatele bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalované ze dne 24. 2. 2020, č. j. VS-42143-3/ČJ-2020-802232-KŘ (z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu známo, že žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 31 A 10/2020 - 87 a o kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto rozsudku je nyní vedeno u zdejšího soudu řízení pod sp. zn. 6 As 152/2021). Vedení společného řízení tudíž nebylo možné, a nemohlo tak ani dojít ke stěžovatelem v této souvislosti namítanému porušení základních zásad upravujících správní řízení

a trestní stíhání ze strany žalované (srov. např. § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, aplikovaný *per analogiam*).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[25] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

[26] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Ladislavu Preclíkovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven již usnesením krajského soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 31 A 23/2020 - 13, byla stanovena za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 714 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu